Jordi Alvarez a la contraportada de El Punt Diari, 28/03/1994

Ens fem ressó d'una curiositat. Ens va arribar dies enrera un vell retall de premsa: concretament la contraportada de El Punt dedicada a un jove **Jordi Álvarez**, llavors President del Club d'Escacs Atzugàvers de Celrà. El títol de l'article: "
L'irrenunciable dret a moure
". Vint-i-cinc anys. Uf!

PERFILS D'ESPORT

L'irrenunciable dret a moure

MARTÍ AYATS

Quan Jordi Alcaraz tancava la porta del Doble Set de Girona mentre escoltava els plors de la seva víctima —derrotar l'any invicte que no passa cada dia un tauler té conseqüències imprevisibles—, se sentia el noi de setze anys més feliç del món. No tant per haver demostrat que no anacar la vista de l'tjedrez elemental li havia permès fer pujar la pressió del seu rival fins a fer-lo esclatar, sinó perquè li havia arrencat la revenja. Una nova excusa per jugar i molt més important, una nova excusa per submergir-se en un laberint de línies i mitjanes imaginades.

Descobrir que no hi ha límits per crear una nova jugada que omplia un cert cansi, en forma de 64 quadres blancs i negres, en el cap de qualsevol adolescent és tot un luxe, amb més que competir en un torneig amb l'única obligació de guanyar. Perdre pot ser-hi o pot ser un acte necessari, tot i haver un mínim d'intensitat interpersonal amb algun rival de tauler per aquest any 28 anys és un jugador irregular, capaç de derrotar el rival més difícil després de fer petar la xerrada, cinc jugada i jugada amb els seus, o perdre una partida fàcil després d'haver-se estat amb el cul empegat a la cadira durant tres o quatre hores.

No busca un vernís d'intel·lectualitat. Prefereix la satisfacció, pràctica i egocèntrica, dels descobriments en la intimitat

La seva relació amb els escacs va passar de tenir un paper secundari a un de principal dos dies després de fer-se'n soci. Quan, després de quedar-se sense feina, va decidir dedicar-hi el màxim d'hores compaginant el càrrec de secretari de la delegació gironina, el de president del club Anxaperes, habitat amb alguns amics, i el de jugador. En aquest temps ha pogut reviure les tempestes emocionals que es poden generar entre dues persones separades per un tauler i 32 peces o sentir el «com es-ta-que-vagues-a-casa» cada cop que ofereix més d'una solució a un problema de la vida quotidiana. Però el que més l'ha sobtat és el regust-oll de truca que ha vist i après — sense haver-los utilitzat mai, endevina— per descobrir-se el rival, que van des del tipus de jugar amb una fitas amb els cinc fins a estar-se uns quants dies allunyat de l'aigua i el sabó fent una olor que bloquegi els sensors del nas.

No comparteix l'ansia de guanyar ni busca un vernís d'intel·lectualitat. Prefereix la satisfacció solitària, gairebé or petits descobriment tat i les tertúlies només per distrau en què l'irrenun movem, algun cop, i inalienable, la dels

Jordi Alcaraz, al local de l'Ateneu de Celrà, on el la seu el club Anxaperes, que va fundar amb uns amics i del qual n'és president. FOTO: MARTÍ AYATS

NOU PONY SE

Tres Anv